

отъ кок-то никнѣхъ хубавы цвѣта: насень поглѣдъ, радостна усмѣшка, весело лице. Райна съ припрѣно сръдце чякаше Святослава, като да му бѣше обречена отъ душъ и сръдце.

Борисъ приа бащинъ си дръжавъ, съ обычь народнъ поче да царува кротко, разумно. Не го бѣше страхъ отъ крамолы, настаняваше и уреждаше свои-тъ земъ, съсыпанъ отъ гладъ и отъ войнъ. Въ това врѣме цариградскы-атъ прѣстолъ, като нѣкоя млада хубавица примаеше и залг'ваше сръдца-та на мнозина. Кога умрѣ Романъ прикмници-тѣ неговы Василій и Константинъ бѣхъ още малкы, и царица Теофаниа избираше за царство-то и за лѣгло-то си таквы-зи наставници и управници, кои-то и' бѣхъ по сръдце. Пръвянъ вѣнча ся тя съ Никифора Фока, и го облѣче съ порфиръ; той бѣше грозень, але икъ и сръдченъ войникъ. И священство и народъ го мразяхъ, скоро го нагрози и Теофаниа, и тя си избра новъ юнакъ—Юанна Цимисхія. Той-зи дебелъ Арменинъ бѣше низичкъ, але икъ, като отъ желѣзо искованъ, ѣздяше добрѣ, бѣше сръдченъ войникъ и борець. Той ся бѣ прочулъ